

[Statsministeren]

ning af at skabe det overskud, vi har brug for på de øvrige poster. Overskuddet i 1983 var på 7,8 mia kr. og i 1984 på 6 mia kr. Det betyder vel at mærke ikke, at der er tale om en egentlig tilbagegang i 1984, for baggrunden er jo, at vi i 1983 oplevede, at erhvervslivets lagre blev klart formindsket, mens de i 1984 i sammenhæng med opsvinget blev meget stærkt forøget.

Det er denne positive udvikling, regeringen ønsker videreført i de kommende år, og der må ikke på noget tidspunkt ske en afbrydelse af kuren. Lykkes det at fortsætte den faste politik, firkløverregeringen har været talsmand for, vil vi i 1988 kunne opnå balance på de løbende poster og derefter for alvor kunne tage fat på at afdrage den alt for store gæld til udlandet.

Den helhedsløsning, folketinget gennemførte den 30. marts i år, skaber efter regeringens opfattelse grundlaget for, at vi kan nå det mål, vi har sat os. Helhedsløsningen indebærer den nødvendige dæmpning af forbrugsefterspørgslen, især i de højere indkomstgrupper, og den bygger på en udvikling i omkostningerne, som kan give danske arbejdspladser en hurtig og væsentlig forbedring af konkurrenceevnen.

For at runde billedet af skal jeg tilføje, at vi, som jeg tidligere har redegjort for, ikke mener, at de tal, der er offentliggjort for udenrigshandelen i de første måneder af 1985, ændrer det positive helhedsbillede.

Problemerne i september 1982 var endnu større, når man analyserede det statsbudget, vi overtog. Fra 1975 og til udgangen af 1982 var der oparbejdet en statsgæld på ikke mindre end 278 mia kr. Det betød, at vi i 1983 måtte regne med statslige nettorenteudgifter på 41 mia kr., samtidig med at der på de øvrige poster, altså den almindelige drift, var et underskud på 39 mia kr. Derfor kan jeg vist godt slå fast, at genopretningsopgaven var enorm og næsten ufattelig i sit omfang, for skulle der skabes ligevægt mellem indtægter og udgifter, var det nødvendigt ikke blot at fjerne underskuddet på de 39 mia kr., som skyldtes udgifter til løsning af den offentlige sektors egentlige opgaver; det skulle tillige lykkes at skaffe midler til dækning af den rentebyrde, vi havde overtaget, og som ville stige yderligere, fordi vi jo ikke med ét slag kunne fjerne et underskud i et så alvorligt format som 80 mia kr.

Men jeg synes, vi i dag kan konstatere, at vi er nået et meget langt stykke med løsningsen også af den opgave, for bortset fra renteudgifterne er vi dog nu nået til i 1984 at have et overskud på den egentlige drift i størrelsen 6 mia kr., og i 1985 regner vi med rette med at kunne få et overskud på disse almindelige poster på 18 mia kr. Det går altså klart i den rigtige retning.

I 1985 vil vi være nået så vidt, at det samlede underskud på statens budget er reduceret til ca. 36 mia kr., og det er en meget væsentlig forbedring i forhold til de omkring 80 mia kr., der var udsigt til i begyndelsen. Det er en helt fundamental og dramatisk forbedring af statens finanser i løbet af 3 år. Ingen kan sige, at det er gået langsomt på dette punkt. Tempoet har været hurtigt, men det har også haft sin pris i form af væsentlige besparelser og omlægninger og justeringer på alle leder og kanter inden for de offentlige budgetter.

Hvis ikke et folketingsflertal havde været villigt til at tage så dramatisk og viljestærkt fat på at løse denne opgave, ville vi i dag have været tæt på bunden af afgrunden og ikke borte fra den. Jeg anser det nu for helt realistisk – og vi vil ikke vige fra målet – at vi kan få balance på statsbudgettet i løbet af dette årti. Det forudsætter naturligvis, at et folketingsflertal fortsat vil fastholde det niveau for de offentlige udgifter, som vi nu har.

Den udvikling, jeg nu har skildret, har skabt større og større tillid til den faste valutapolitik, som regeringen fra første færd lagde sig aldeles fast på, og den har samtidig banet vejen for et kraftigt rentefald. Den danske krone er faktisk i dag drønstærk på de internationale valutamarkeder, og det vil ikke blive forandret i de nærmeste år.

Ser vi på renteudviklingen, kan vi konstatere, at obligationsrenten nu er nede på ca. 12,4 pct. Det er faktisk den laveste rente, vi har kendt i Danmark gennem ikke mindre end 12 år. Det er en revolution i forhold til den alt for høje rente, der kendetegnede den senere tid under den regering, vi afløste i september 1982. Tendensen, venter vi, vil gå i retning af et yderligere fald i den danske rente. Jeg nævner i denne sammenhæng, at de danske valutareserver nu er meget store. Kan vi opnå forbedringer i handelstallene i den kommende tid, har vi lov til at regne